

oddělení nebylo s ním učiněno o mzdě žádné ujednání, jež by se odchylovalo od platné tarifní smlouvy. Při posuzování žalobního nároku na nedoplatek mzdy jest proto přihlížeti k tarifní smlouvě, neboť z pouhé skutečnosti, že se žalobce hlásil do práce v jiném továrním oddělení dobrovolně, znaje pracovní a mzdové poměry v něm, nelze po uvážení veškerých okolností usouditi způsobem veškeré pochybnosti vylučujícím, že tím žalobce projevil mlčky podle § 863 obč. zák. svou vůli, že jest srozuměn i s nižší mzdou v tomto oddělení vyplácenou. Jde tudíž jen o výklad bodu IV. tarifní smlouvy, najmě jeho pátého odstavce, v němž jest ustanoveno, že dělníci, kteří bez vlastního zavinění potřebují k akordním pracím dobu delší než normální, nesmějí býti na výdělku zkráceni, a že tudíž obdrží vyplacenu svou hodinovou mzdu s příplatkem 10%. Toto smluvní ustanovení bylo v napadeném rozsudku správně vyloženo, a bylo ho na souzený případ odvolacím soudem právem použito. V té příčině stačí odkázati dovolatelku na výstižné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly jejími vývody nijak vyvráceny. Jen se k nim dodává, že nezáleží na tom, že se žalobce dobrovolně hlásil ku práci v jiném továrním oddělení, neboť rozhodným jest, že byl žalobce na svou přihlášku žalovanou firmou do tohoto oddělení skutečně zařazen, čímž mu bylo jeho zaměstnavatelkou uloženo, by tam příslušné práce vykonával. Kdyby byla žalovaná firma zamýšlela přiděliti žalobce do jiného továrního oddělení s výhradou nižší mzdy, než měl dosud, bylo na ní, by tuto svou vůli proti žalobci zřetelně projevila, což se však podle zjištění odvolacího soudu vůbec nestalo.

Čís. 13307.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

Předpis § 7 vládního nařízení se nevztahuje na případ, kde nebyla pachtována celá usedlost, nýbrž jen její části.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, R II 35/34.)

Pastevní a chovatelské družstvo v L. mělo v pachtu 13 ha 24 a polností od usedlosti čp. 117 v L., náležející Karlu N-ovi. Žádost družstva o úpravu pachtovného, opřenou o § 7 vl. nař. čís. 164/1933 sb. z. a n., soud prvního stádu, zamítl. Důvody: Pachtýř dovolává se výslovně § 7 vládního nařízení. Jest proto jeho nárok posuzovati s hlediska § 7 vl. nař. čís. 164/33. Než § 7 má na zřeteli pachtýře hospodářských celků na rozdíl od tak zvaných parcelních pachtů, o nichž jednají §§ 1—6. Celky rozumějí se dvory, statky, usedlosti rolnické, chalupnické a pod. V projednávaném případě jde o pacht 13 ha 24 a polí od usedlosti čís. 117 v L., tedy nikoliv o celek, jakž předpokládá § 7. Z toho důvodu nemá nárok družstva v nařízení vládním čís. 164/33 oporu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, připojiv se k názoru prvního soudu, že nejsou splněny podmínky § 7 vl. nař. čís. 164/1933 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínek § 46 (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.